

Hồi 71

Giữ Lời Ước Đến Long Hồ Sơn

han Như Ngọc vừa nói dứt, tiếng người lại hò hét ầm ĩ, ba vị đường chủ Bài bang xuất lãnh tất cả bang chúng túa đến bao vây lần thứ hai.

Cửu Thiên Hiệp quay qua bảo nhỏ Nhan Như Ngọc:

- Như Ngọc ! Ba mươi sáu chước, kế chạy là hơn cả ! Chúng ta hãy thoát thân cho sớm !

Nhan Như Ngọc cười khẩy nói:

- Người lại sợ bọn chúng đông người ?

Cửu Thiên Hiệp cười khổ sở nói:

- Chẳng phải sợ, gây hấn nữa làm gì, giết ... thêm bọn chúng cũng chỉ vô ích mà thôi ! Vả lại, chính ta không muốn gây thù chuốc oán chi thêm nữa, đến đâu cũng gặp toàn cừu địch, đến đâu cũng mang tiếng dã man vô nhân đạo ... thì còn gì danh dự con người !

Nhan Như Ngọc nhếch môi cười nhạt:

- Hiện tại thì danh dự của người khác bất hảo lắm rồi ! Hi ... hi !

Vừa nói dứt, nàng tung ngược thân mình lên cao, vượt qua đầu Bài bang chúng, thoát một cái dã vọt qua đầu đường xa năm sáu trượng. Cửu Thiên Hiệp chẳng dám chậm trễ, nhắc mình lên cao đuổi theo sát lưng nàng, hai người trở thuật khinh công chạy như bay biển, nháy mắt đã rời khỏi tổng đàn Bài bang trên hai mươi trượng.

Chúng nhân Bài bang không ai có môn pháp khinh công nhanh hơn hai người, vả lại bọn chúng quá ngại trước “trúc kiếm” lợi hại, nên chỉ hò hét đuổi theo lấy lệ, trong phút chốc đã mất dạng hai người.

Cửu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc trở hết thần lực chạy như gió, chẳng mấy phút dòng sông Hoàng giang hiện ra trước mặt cả hai. Cửu Thiên Hiệp tắc lưỡi kêu lên:

- Rõ khổ !

Dòng sông chảy cuộn cuộn, sóng nước vỗ bập bồng, đứng tên ven bờ nhìn mỗi mắt vẫn không trông thấy bóng dáng một con đò.

Cửu Thiên Hiệp mỉm cười khổ sở, quay nhìn Nhan Như Ngọc nói nhẹ:

- Như Ngọc ! Dòng sông Hoàng cản lối, nơi đây còn cương vực của Bài bang, chúng ta phải làm sao đây ?

Nhan Như Ngọc mỉm cười đưa tay chỉ vai, vế, mình Cừ Thiên Hiệp bảo nhỏ:

- Lựa là con sông cản lối, lãnh vực của cừu nhơn, nội vế hốt hoảng của người, Bài bang không bắt người thì quan phủ cũng nhốt người, vì đầy vết máu trên mình, chi bằng chúng ta tìm vào thị trấn, thay đổi y phục, ngự trang lại như thế mới là hợp lý ... phải chăng ?

Cừ Thiên Hiệp khẽ gật đầu, nhưng không biết làm cách nào qua sông, bèn mấp môi toan hỏi.

Nhan Như Ngọc hiểu ý, đưa tay chỉ xuống dòng sông nước bạc, quạt quạt vài cái ... đoạn tiếp lời:

- Có thể đấy ... mới thay đổi y phục chứ !

Cừ Thiên Hiệp chợt hiểu nàng bảo lội sông, nên cả cười mà rằng:

- Cô nương hay tuyệt !

Vừa nói dứt, hai người nhảy ùm xuống sông, sánh vai nhau thả xuôi theo dòng nước, vừa lội vừa trò chuyện ...

Cừ Thiên hiệp sức nhớ đến cha con Cái thế ma quân Bích Nam Hùng, bèn mở lời than nhỏ:

- Không rõ giờ này chúng Bài bang đối xử thế nào với cha con Bích cô nương !

Nhan Như Ngọc nghe qua cau mày chua chát bảo:

- Người mãi để trong lòng Bích cô nương, Bích cô nương và còn nhắc nhở mãi, còn tình cảm giữa chúng ta người nghĩ thế nào ?

Cừ Thiên Hiệp then thường đỏ mặt, song gượng dịu giọng hỏi:

- Tại sao người lại có ý nghĩ như thế ? Tôi đối với Bích cô ...

Nhan Như Ngọc nổi ghen, cong cớn ngắt lời:

- Tôi đối riêng với cô nàng rất thân mật triu mến, phải người muốn bảo thế chăng ?

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười đau khổ nói:

- Tôi muốn nói, tôi đối với Bích cô nương có cái duyên bèo trôi mây nước, giao thiệp nhau trên giang hồ võ lâm, khác với lời nói của người ... không có gì gọi là triu mến hay thân mật cả.

Nhan Như Ngọc tiện dịp hỏi ráo riết:

- Thế nào, đối với sự giao du giữa chúng ta thì người nghĩ sao ?

Cửu Thiên Hiệp hỏi lại:

- Chúng ta ?

Chàng chỉ thốt được hai tiếng rồi nín bật, vì không biết trả lời ra sao cho ổn, nếu nói sự giao du giữa ta và nàng vì võ nghiệp lại e không được thân thiện, không ổn cả tình lẫn lý, còn nói cuộc giao du này khác hẳn mọi người lại e nói quá ư đường đột thành thử Cửu Thiên Hiệp cúi đầu ngẫm nghĩ, nửa khắc qua chàng ngửng mặt lên nhìn Nhan Như Ngọc mỉm cười đáp:

- Còn chúng ta ư ? Sự giao du tự nhiên phải khác hẳn mọi người !

Nhan Như Ngọc ửng hồng hai bên má, hồi hộp nói nhanh:

- Khác hẳn ? Khác ở điểm nào ?

Cửu Thiên Hiệp ngập ngừng, nhìn lên bờ:

- Chúng ta.. ừ, tới ... bờ sông rồi !

Vừa nói dứt, chàng nhún mình đạp nước nhảy lên bờ, vì muốn tránh phải trả lời với Nhan Như Ngọc, chàng ngẩng ngay đường cái quang chạy như trốn bão.

Hồng Hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc si mê Cửu Thiên Hiệp đến độ cuồng nhiệt, thì há buông tha hay sao, vì thế nàng vận nội lực chạy đuổi theo sau như bóng đuổi hình.

Cửu Thiên Hiệp trông thấy nàng đuổi theo gần kịp, bèn thâu cước bộ, bước lần vào bãi cỏ xanh mượt kế bên đường đứng dừng lại chờ đợi ... Nhan Như Ngọc cũng thâu cước bộ đứng đỉnh tiến đến một bên.

Cửu Thiên Hiệp đưa tay chỉ vào dãy núi đồi rậm xa xa, cố đánh lạc câu chuyện lúc nãy, nên nhoèn miệng cười nhìn nàng bảo:

- Kìa ... Nhan cô nương ... Như Ngọc ! Người hãy xem ... thật là non xanh nước biếc cảnh thiên nhiên có khác !

Nhan Như Ngọc cau mày, không ngó vào ngón tay mà quay nhìn tận mắt Cửu Thiên Hiệp cao giọng hét lên:

- Người hãy nói lại, cuộc giao du giữa chúng ta khác mọi người ở điểm nào ? Trả lời mau lên ?

Cửu Thiên Hiệp bị nàng hỏi bức, nên lúng túng đáp:

- Thật chứ ! Khác hẳn mọi người, đặc biệt chỉ riêng người !

Nhan Như Ngọc nổi nóng nói như hét:

- Nói mau ! Cảm tưởng của người đối với ta thế nào ?

Cửu Thiên Hiệp lấy lại sự bình tĩnh, bằng giọng nói ôn hòa điềm đạm trả lời:

- Khác mọi người là thế này, chúng ta là bạn cũ rất thân, lúc ta vừa xuất đạo giang hồ, đã nhận quen biết với người, từ lúc lấy lệnh đối lệnh, đến lúc ta bị kẹt dưới cây thiết tán của Kiều dương tán Lôi Thanh Minh, được người cứu thoát ra ngoài ... thế rồi chúng ta luân lặc theo dòng đời ... lại mãi mãi gặp nhau, người nghĩ xem đã bao lâu rồi nhỉ ! Có thể nói ta với người đồng cam khổ cùng hoạn nạn đều có nhau !

Nhan Như Ngọc rú lên mừng rỡ, bằng giọng nói mát vẻ tự nhiên hỏi nhanh:

- Thật vậy ư ? Có phải lời nói chân thành phát ra từ cõi lòng người chăng ?

Vừa nói dứt, toàn thân nàng xúc động mãnh liệt, đôi mắt mở thật to, chìa ra ánh sáng muôn màu, cùng những tia rực rỡ như điện rơi thẳng vào mặt Cửu Thiên Hiệp như muốn soi thấu ruột gan.

Cửu Thiên Hiệp nghiêm giọng tiếp lời:

- Thực tế cô nương ! Thiên Hiệp này chẳng bao giờ nói dối, không hề gạt gẫm ai, hà huống mọi việc xảy ra toàn sự thật.

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc hốt nhiên nhảy vọt đến ôm choàng lấy ngực Cửu Thiên Hiệp đầu ngả lên vai chàng bằng giọng nói như say như tỉnh:

- Nếu thật như thế, tại sao người.. vì ... sao người ...

Mọi việc hết sức bất ngờ, lại xảy ra quá ư đột ngột, khiến Cửu Thiên Hiệp cả kinh, đến độ bàng hoàng ngơ ngẩn, bấy giờ dòng Hoàng giang đổ thuận chiều nước xuôi dòng, quay đây là chốn đồng không hoang lạnh, không một bóng người, vô tình được giai nhân âu yếm, một mùi hương trinh nữ từ mái tóc Nhan Như Ngọc xông ra, khiến chàng mê mẩn cả tâm thần, trong nhất thời chưa biết phải đối xử ra sao.

Cửu Thiên Hiệp ngẩn ngơ chưa tìm ra giải pháp, lại nghe quả tim đập liên hồi trật nhịp tai ù lên “ong ong” tay chân khẽ run lên, khí huyết chạy rầm rộ khắp cơ thể ... Rồi ... lại nghe tiếng oanh thỏ thỏ bên tai, giọng nói của Nhan Như Ngọc ngọt ngào hơn bao giờ, nói:

- Ta chẳng cần gì cả ... Ta chỉ cầu ở người một điều ... mong người không từ chối ?

Cửu Thiên Hiệp ngạc nhiên nên thất thế, chàng buột miệng đáp nhỏ:

- Người muốn điều ... ? Nếu làm được không bao giờ ta chối từ ... Như Ngọc, buông tay ra ! Buông tay ra ! Nhỡ thiên hạ trông thấy biết ăn nói làm sao ? Biết xử trí thế nào ?

Nhan Như Ngọc nói thoảng bên mang tai:

- Ta không sợ gì cả !

Vừa nói dứt, nàng rút sát vòng tay siết chặt Cửu Thiên Hiệp, đôi nhũ hoa vun lên như chóp núi lửa, dường như ép sát vào ngực Thiên Hiệp khiến chàng chơi với, đôi tay

quờ quạng đành ôm chặt lấy eo lưng của nàng, mà bản thân không còn tự chủ được nữa.

Nhan Như Ngọc me mệt, buông lỏng hai tay không siết ngực mà đưa lên ôm chặt cổ chàng, thuận tiện nàng kéo nhẹ vòng tay, đôi má hai người đã áp vào nhau, bằng giọng nói mê.. mộng bảo rất nhỏ:

- Thiếp yêu chàng ! Thiếp gặp chàng lần thứ nhất đã để ý yêu thầm nhớ trộm rồi, vì yêu chàng nên mới lấy lệnh đối lệnh, vì yêu chàng nên mới âm thầm theo bám sát một bên ... tựa hồ kẻ phong điền !

Cửu Thiên Hiệp đáp qua hơi thở:

- Nàng ... nàng đã bám sát mãi bên ta ư ?

Nhan Như Ngọc si mê nói một cách say sưa:

- Thiếu hiệp yêu dấu ! Lấy sự thật mà nói, lúc nào thiếp cũng có bên mình chàng, có lúc hiện ra giáp mặt, có lúc lặng lẽ âm thầm, trừ ra ba tháng lúc chàng rơi xuống Hạ Lan sơn mất tích ... Không giờ nào ngày nào tôi không thấy mặt chàng ... chỉ mười khắc vắng mặt chàng thì lòng tôi bâng hoàng chưa xót dường như mất cả sự sống còn !

Cửu Thiên Hiệp bị lời âu yếm đến cảm động, bèn cất tiếng đáp nho nhỏ:

- Nàng ... Như Ngọc, ta đa tạ ơn người ... đa tạ Như Ngọc nhiều !

Nhan Như Ngọc đáp qua hơi thở dồn dập !

- Tôi có cần tạ ơn đâu ... tôi chỉ cầu mong chàng đáp ứng thôi.

Cửu Thiên Hiệp nóng ran cả mặt, bằng giọng nói nhỏ như to tiếp lời:

- Đáp ứng bằng cách nào ?

Nhan Như Ngọc đáp rất gọn:

- Cưới thiếp !

- Húy !

Cửu Thiên Hiệp kêu lên một tiếng rồi nín lặng, giữa lúc vai kề má tựa, chàng không biết trả lời bằng cách nào, chỉ nhắm mắt lặng tĩnh để cho các cơ thịt run lên bồng bật.

Giọng nói của Nhan Như Ngọc lại vang lên như oán như than:

- Chàng chẳng yêu thiếp sao ?

Lời nói của nàng như tiếng than lẫn oán hận nhưng vào tai Thiên Hiệp như sấm dậy đất bằng làm cho tinh thần giao động mãnh liệt, chàng gượng gạo giương đôi mắt nhìn vào cỗi xa xăm, thở dài bằng giọng buồn đau thảm khổ đáp:

- Như Ngọc ! Tôi có nói không yêu nàng bao giờ đâu ?

Nhan Như Ngọc mừng quá, lạc giọng hỏi:

- Người yêu ta thật sao ?

Cừu Thiên Hiệp khẽ gật đầu, bằng giọng nói êm như sa mù buổi sớm, đáp:

- Có thể lắm Nhan Như Ngọc ạ ! Nhưng nàng nên thông cảm giùm hoàn cảnh tôi ! Cừu Thiên Hiệp này thù cha chưa trả ... thì có dám đầu đào bồng chuyện gì ... lại thêm ...

Nhan Như Ngọc nhanh nhẩu ngắt lời:

- Lại thêm một thân đầy tội nghiệt phải không ?

Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên, run giọng hỏi lại:

- Tội nghiệt, tôi đã mang tội nghiệt gì chứ ?

Nhan Như Ngọc siết mạnh vòng tay như nững nịu, bằng giọng nói êm như ru bảo:

- Tội nghiệt là: Chân kinh của Thiếu Lâm, kiếm phổ của Võ Đang, giết chết thần y Hoa Tử Phong và vị sư thúc, người chính là thủ phạm, còn chiếc đỉnh vàng của Vân Vụ phái ... và còn nhiều chuyện oan nghiệt khác nói khôn cùng, tất cả đều đổ vào đầu người, làm ố cả thân danh người ... người há dễ ...

Nói đến đây, Nhan Như Ngọc vụt bỏ đôi tay không ôm choàng ngang cổ Cừu Thiên Hiệp nữa, đưa lên nắm chặt hai vai chàng ghì sát vào lòng. Hai người khấn khít nhau, hơi thở càng trở nên dồn dập. Nhan Như Ngọc dịu dàng bảo:

- Ví dụ, những điều oan trái thoán nghịch kể trên ... có người đứng ra giải quyết giùm người một cách êm đẹp, người nghĩ thế nào ?

Cừu Thiên Hiệp bị giai nhân quyến rũ nững nịu làm giao động tâm thần từng chập, nhưng công lực chàng quá thâm hậu, nên kềm chế được sự bùng bột phần nào ... khi nghe Nhan Như Ngọc hỏi, chàng mỉm cười lắc đầu:

- Không dễ dàng ! Nói thì dễ, chứ thực hành vô hy vọng !

Nhan Như Ngọc lắc mạnh đôi bờ vai đầy đặn của Cừu Thiên Hiệp, nheo mắt hỏi:

- Dễ hay khó không cần thiết ! Ta chỉ hỏi nếu có người giải quyết thay người, san bằng tất cả điều oan nghịch, sau đó người đối đãi với người ta bằng cách nào ? Người dám cưới người đó về làm vợ không ?

Cừu Thiên Hiệp bị nàng bức hiếp, túng thế đáp liêu:

- Ví như mọi việc đều giải quyết, người đời theo luật thiên nhiên ... ai ai cũng phải lấy chồng cưới vợ !

Nhan Như Ngọc run giọng nói qua hơi thở:

- Người chẳng đồng ý ... cưới ta hay sao ?

Cừu Thiên Hiệp ghen lời ấp úng:

- Việc này ...

Nhan Như Ngọc hồi hộp hỏi nhanh:

- Nói đi ! Chàng cứ thẳng thắn trả lời ... được hay không ? Tôi chỉ muốn có một sự thật từ lương tâm, một lời nói chân thành dù có bể bàng chua xót ...

Cừu Thiên Hiệp chớp nhanh đôi mắt, đưa tay vịn lấy bả vai nàng vuốt nhẹ, bằng giọng nói say sưa ảo mộng đáp:

- Nếu cưới vợ ... được một nàng đẹp xinh như ... Như Ngọc thì còn gì bằng ... Chỉ sợ, sự ước mộng của tôi chỉ là mộng ảo !

Nhan Như Ngọc nghe qua không dần nổi cơn xúc động, hai tay ôm chầm lấy Cừu Thiên Hiệp nức nở nói:

- Không bao giờ mộng ảo, chúng ta gặp nhau đây là sự thật. Tôi yêu chàng !

Cừu Thiên Hiệp lặng người chịu đựng, sống mũi dọc dừa, đôi môi hồng thắm của Nhan Như Ngọc tự do di động từ cổ đến má chàng, phút chốc lại vang lên “chùn chụt ... ” chàng cảm thấy thần kinh căng lên như sắp đứt, mặt nóng bừng, cổ họng khô khan, hơi thở vang lên hồng hộc.

Giữa lúc hai con chim sắp tấu khúc nhạc hòa hài, đột nhiên từ xa xa ... giọng quỉ rú ma cười vang lên:

- Ha ... ha ... ha !

Một chuỗi cười dài man rợ làm chấn động cả ngàn cây nội cỏ, âm điệu của tiếng cười như kẻ dở chết, dở tiên tử bỗng lai, có lúc rùng rợn như ma kêu quỉ rú, động phách kinh hồn.

Cùng với tiếng cười, cách đấy ba trượng, một bóng người như u linh quỉ mị, một quái nhân hiện ra đứng sừng sững tự bao giờ.

Quái nhân có bộ mặt khô khan gầy dẹt, mái tóc ngắn ngùn như bàn chải, đôi mắt đỏ rực tựa đèn pha, môi xếch, mũi hếch, tai chuột, răng thưa, thân người ròm ốm như que củi, lại khoát chiếc áo trường bào rộng thênh thang, chẳng khác nào cây sào tre phơi áo, hắt vừa cười vừa nhún nhảy thân mình, thoạt nhìn qua chẳng khác nào quỉ đội mồ chui lên dương thế.

Quái nhân đưa mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc cười rử rượi không thôi, sau cùng một giọng nói âm ma như quỉ thở dưới chín tầng địa ngục kêu lên the thé:

- Hì, hì ! Kia là Thiên hạ đệ nhất kiếm thủ, danh vang trong vũ nội, nọ là Huyết Quang giáo phó giáo chủ phẩm giá cực cao, xem kỹ lại hai người thật là phường mèo

mả, gà đồng không biết xấu hổ, giữa thanh thiên bạch nhật mà dám bày trò âu yếm, hại cả mỹ tục thuần phong ... khiến cho lão phu vô cùng thất vọng, sự ái mộ đối với hai người đã tiêu tan ra mấy khói !

Cừu Thiên Hiệp vội buông thông hai tay, sự thẹn thù và uất nghẹn, khiến đôi má đỏ au lên.

Nhan Như Ngọc cũng kéo tụt đôi tay về, nàng cúi đầu xấu hổ, đưa tay vuốt nhẹ mấy vết nhăn trên xiêm phục, nín lặng không đáp được nửa lời.

Quái nhân đưa tay gỡ nhẹ mái tóc ngắn, phá lên cười hềnh hếch nói tiếp:

- Các người biết hổ thẹn nữa ư ?

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc quá thẹn cúi lên, tay hữu tuốt nhanh trường kiếm chĩa vào mặt quái nhân hét lớn:

- Không việc gì đến người ! Cút mau !

Quái nhân ngược mặt cười hề hề, lạnh lùng nói:

- Việc của các người chẳng can dự gì đến ta ... thực đấy ! Nhưng mà ... hì ... hì !

Lão quái nhân vội nín bật, không nói tiếp, lão giữ tay áo rộng lôi ra một bức thư vuông nhỏ màu thanh thiên, hai tay căng thẳng bức thư đưa ngay vào mặt Cừu Thiên Hiệp, nặng giọng bảo tiếp:

- Người hãy đọc xem !

Cừu Thiên Hiệp giật nảy mình kinh ngạc, vì đôi mắt chàng nhìn thấy trên mặt vuông lụa có viết mấy chữ:

“Tạm mượn Ngũ lôi chính phù để dùng. Ký tên: CỪU THIÊN HIỆP”

Cừu Thiên Hiệp xem xong, run giọng hỏi:

- Người nghĩ thế nào về vụ này ?

Quái nhân phá lên cười ngạo, đôi mắt đỏ kè trợn tròn nhìn Cừu Thiên Hiệp trầm giọng:

- Có gì phải nghĩ đâu ? Thiên Hiệp có lẽ nào ... người chưa rõ ...

Nhan Như Ngọc vừa lấy lại bình tĩnh, nàng bước đến bên mình Cừu Thiên Hiệp, nhỏn miệng cười bảo quái nhân:

- À ! Ta biết rõ người rồi ! Người chính là một tên sứ giả trong Tứ đại thủ sơn sứ giả của Giang Tây Long hổ sơn, giang hồ quen gọi người là “Hoàn Phong quái khách” phải vậy không ?

Quái khách nghe qua nổi giận, trợn mắt cau mày nhìn Nhan Như Ngọc quát to như sấm nổ:

- Hay cho ngạnh đầu lớn mật, dám gọi xách khốe lão phu ! Người nên biết Phong, Vũ, Lô, Điện là Tứ đại thủ sơn thần, mà người dám gọi như thế được.

Nhan Như Ngọc nghe qua phá lên cười rữ rượi, tiếng cười trong như chuông ngân, êm như khánh ngọc, tuy không đượm vẻ âm ma rùng rợn, nhưng hàm chứa đầy vẻ miệt thị khinh hờn.

Hoàn Phong quái khách tức giận điên người, lão kêu rống lên như hổ đói:

- Ngạnh đầu ! Người cười ai ? Cười gì thế ?

Nhan Như Ngọc vụt nín bật, đôi mi cong hiện lên sát khí đằng đằng lớn tiếng hét:

- Bản cô nương cười các người đấy ! Các người uống xưng là Tứ đại thủ sơn thần. Ta hỏi các người Ngũ lô chính phù là vật trải qua mười đời luân phiên gìn giữ ! Các người tự nhận là thần giữ núi, lại để mất của, nhục sư môn. Vậy các người còn huênh hoang tứ đại thủ sơn thần nữa sao ? Theo ý bản cô nương, nên chọn ngày lành đổi tên lại !

Hoàn Phong quái khách cả giận dựng mày trợn mắt quát như sấm nổ:

- Đổi cái tên hiệu là nghĩa lý gì, nói mau ?

Nhan Như Ngọc nhếch môi cười nhạt, bằng giọng nói mỉa mai khinh mạn bảo:

- Các người bỏ đi danh hiệu Tứ đại thủ sơn thần mà cải lại là Tứ đại thủ hồ lô cơm là tuyệt !

Hoàn Phong quái khách giận xám mặt hết lớn:

- Ngạnh đầu lớn mật ! Người đừng khinh người quá lễ !

Vừa hét dứt, hấn lôi trong tay áo ra một sợi dây xích bằng thép, dài bảy thước một màu sắc đen mun bóng lộn, ấy là sợi Bàn long luyện xích, thuận tay hấn vẩy mạnh một vòng, phách ra tiếng động “leng keng” như lạc ngựa, xích sắt biến ra năm sáu đạo bạch quang cuộn cuộn bay biến tới tấn công Nhan Như Ngọc.

Cũng nên biết qua sự tích món binh khí kỳ lạ này, Bàn long luyện xích được liệt vào món binh khí đặc biệt vừa xuất hiện cách đây sáu, bảy trăm năm, do một vị giang đạo sĩ tu hành liễu đạo chế ra.

Bàn long luyện xích luyện bằng thép cứng pha đồng, toàn thân hết sợi dây xích gồm có chính ngàn chín trăm tám mươi mốt viên đạn nhỏ kết thành, đầu sợi xích là một viên đạn sắt to bằng nắm tay chạm hình đầu rồng, theo loại “Bàn long” khi sử dụng muốn co giãn tùy tiện, chùn lại như sợi dây cũng được, mà thẳng như cây gậy cũng xong lúc công địch thường phát ra tiếng kêu “leng keng” như nhạc ngựa, công ra rất tuyệt, đánh gần càng hay.

Lại thêm, cái đầu rồng ấy điểm thêm bốn cái nanh bạc bằng bạch kim cỡ răng nanh sói, dùng để đơn phá khí giới địch thủ. “Bàn long luyện xích” biến ra năm món binh khí khác như: Kiếm bút, trảo, roi, rồng, bồng, khi cứng cứng, khi mềm mềm thật là món binh khí đặc biệt của nền võ thuật lợi hại nhất trần đời.

Cửu Thiên Hiệp vừa trông thấy “Hoàn Phong quái” chỉ nói một vài lời bất mãn, hấn đã tuốt binh khí ra truy kích, nên lấy làm bức tức, quên bằng sự xấu hổ kia, rồi chàng bước sẵn tới trước hai bước, trầm giọng hét to:

- Khoan đã ! Người muốn yêu cầu hay yêu sách điều gì ... hãy nói cho rõ ràng xem sao ... vội gì phải động thủ ?

Hoàn Phong quái khách vũ động binh khí như vũ bão, lửa giận bốc lên ngàn ngút, bất giác rống lên bào hạo như hổ đói:

- Hay cho tiểu tử ! Người đừng giả vờ vô ích, bốn thủ sơn thần không động thủ, người có thể chọn một trong hai điều kiện !

Cửu Thiên Hiệp muốn câu chuyện sớm kết thúc, bèn hỏi nhanh:

- Hai điều kiện như thế nào ?

Hoàn Phong quái khách đằng hắng lấy giọng, nghiêm sắc mặt bảo:

- Điều kiện thứ nhất, người hãy bó tay theo ta về Long Hồ sơn mà tạ tội với lệnh thiên sư !

Cửu Thiên Hiệp khẽ lắc đầu, mỉm cười hỏi tiếp:

- Điều kiện thứ nhất, tại hạ không thể tuân theo, xin cho biết điều kiện thứ hai ?

Hoàn Phong quái khách cau mày, điềm đạm bảo to:

- Điều thứ hai, người phải dâng ngay cho ta Ngũ lôi chính phù và lập lời thề từ nay trở về sau không dám tái phạm một tấc đất của Long Hồ sơn ta !

Nhan Như Ngọc nghe qua tái mặt, tuốt thanh trường kiếm khỏi vỏ, cao giọng nói to:

- Dẹp bỏ hai điều kiện vô lý ấy đi ! Hãy theo điều thứ ba của bản cô nương là hay hơn cả !

Hoàn Phong quái khách ngạc nhiên hỏi:

- Điều kiện thứ ba ra sao ?

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc cười khẩy bằng giọng nói miệt thị hét lớn:

- Điều kiện thứ ba, chính là người hãy dâng mau quái mạng !

Vừa nói dứt, tay vung trường kiếm, đôi chân xê dịch vào giữa cung trung, giữ thế hồng môn vung mạnh kiếm, mũi kiếm quện tỏa ra một đóa liên hoa tựa ngôi sao lạnh chớp nhoáng, sóng kiếm biến ra chiêu “Trực đảo huỳnh long” nhắm ngay tim “Hoàn Phong quái khách” khích mạnh, nguy hiểm và hung ác lạ thường.

Chiêu thế này là một đường gươm tuyệt tác của giáo Huyết quang, một đường gươm đã khiến giáo phái này khinh thường cả người thiên hạ, kiêu ngạo không lường.

Hoàn Phong quái dị khách bị chiêu thế của Nhan Như Ngọc bức bách kêu lên ới liên miện, sau cùng hấn cao giọng hét:

- Loạn rồi ! Lão phu sẽ giết ngươi !

Hấn vừa rống vừa vũ lộng sợi xích Bàn long, phát ra tiếng động “leng keng” đình tai chát óc, sợi xích thép như con rồng đen uốn khúc, lượn che trước bụng, cản ngay chiêu thế đối phương, đồng thời chiếc đầu rồng phản sau ra trước nhắm ngay mặt Nhan Như Ngọc bổ xuống cực mạnh.

Nên biết, Long Hổ sơn là một chi phái võ độc lập, không thuộc vào Cửu đại môn phái, cũng không liệt vào hàng bang hội nổi tiếng giang hồ.

Nhưng vị tổ khai sáng ra phái Long Hổ sơn là Thiên Sư Phủ, võ công lại nghiên cứu và tu luyện theo lão đạo học, còn tứ đại thủ hộ sơn thần, công lực thuộc vào hàng cao thủ nổi danh lắm phen gây chấn động giang hồ.

Thêm vào đấy, Thiên Sư Phủ vốn dòng dõi hoàng triều, danh phận cực cao, cho nên các nhân vật giang hồ ít có người dám gây hấn hay kết thân.

Còn riêng về lá bùa ngũ lôi, gọi cho văn vẻ là “Ngũ lôi chánh phù”, lá bùa này là vật trấn sơn chi bửu, lại là một trọng vật bí truyền của tổ sư gia mấy đời để lại, có thể đem sánh với Ngọc tử đế vương. Cũng vì Thiên Sư Phủ là tay lão đạo, cho nên “Ngũ lôi chánh phù” là một vật trừ tà ma, hàng yêu quái chí linh, chí báu, người đời đều ngưỡng vọng luôn cả các giới võ lâm hào kiệt, thảo khấu cường dã đều kiên oai.

Hôm nay, Cửu Thiên Hiệp mang trong người.. hai thù, nào oán ăn trộm cướp, nào là ăn cắp quyển chân kinh của Thiếu Lâm, bảo Kiếm phổ của Võ Đang, chiếc đỉnh vàng Vân Vụ phái ... hiện giờ được mang một oan án mới nữa là “trộm lá bùa” Ngũ lôi chánh phù, thật là vô cùng phiền não.

Lúc bấy giờ, Hoàn Phong quái khách và Nhan Như Ngọc kẻ qua người lại, trong nháy mắt họ đã đấu với nhau mười chiêu thế.

Tuy Nhan Như Ngọc giữ được ưu thế phần nào nhưng nàng sớm biết “Bàn long luyện xích” là môn khí nguy trá dị thường, cho nên không dám tấn công tới tấp, mà chỉ e dè chống trả một cách cẩn thận.

Cửu Thiên Hiệp đầu rõ sự lợi hại của sợi xích Hàn long, chỉ biết đưa mắt nhìn theo dõi trận đấu, mỗi lần thấy Nhan Như Ngọc sắp chiếm phần thắng lợi thì nàng không tiến tới, lại rút kiếm thâm chiêu, chàng lấy làm ngờ vực vô cùng.

Cửu Thiên Hiệp vốn dĩ là người cương trực không chịu nhiều lần ít, vì thế chàng đứng bên ngoài lớn tiếng gọi:

- Như Ngọc, hãy nhường hẳn cho ta ! Người nghỉ ngơi chốc lát !

Nhan Như Ngọc vốn người kiêu ngạo, lại thêm tánh ý ngang tàng, há chịu nghe lời Cửu Thiên Hiệp nhận thua hay sao, mà trái lại nàng thêm căm phẫn. Tay kiếm nàng huy động hung mãnh hơn trước, chiêu thế đưa ra chớp nhoáng càng lúc càng bức gần đối phương, tuy nàng khá khinh địch, nhưng lòng hằng đề cao cảnh giác, phòng bị nhiều hơn lúc trước ...

Hoàn Phong quái khách thấy nàng đổi thế công, nên lấy làm mừng thầm, sợi xích Bàn long đột nhiên biến đổi rất nhanh, không còn uể oải lờ đờ như trước, mà vũ lộng rất hăng hái ào ạt như trút bão mưa sa, làm tối trời mờ đất.

Nhan Như Ngọc đang lúc cao hứng, đôi gót sen nhún nhảy rất nhịp nhàng, chiêu kiếm lay động mãnh liệt biến tảo ra vô số hoa tuyết, xoắn đến tấn công đối phương, đồng thời nàng buột miệng quát to:

- Quái nhân ! Hãy xem chiêu thức của bản cô nương !

Hoàn Phong quái khách cười hềnh hếch cao giọng hét to:

- Rốt kiếm.. này !

Đột nhiên ...

- Koeng, choeng !

Hai tiếng rít rợn người vang lên kinh khủng, sợi xích Hàn long bị trường kiếm của Nhan Như Ngọc chém phạt vào giữa.

Hoàn Phong quái khách kêu “hừm” một tiếng khẽ giật mạnh sợi xích Bàn long vào mình, nhanh như tia sét ngang trời, sợi xích uốn mình đảo ngược, chiếc đầu rồng vương đôi nanh bạch nhằm ngay hốc khẩu tay Nhan Như Ngọc mổ mạnh.

Nhan Như Ngọc kinh hãi rú lên:

- Nguy mất !

Vừa hét, tay hữu nàng lật đặt thu hồi tuệ kiếm, nhưng đã muộn, một tiếng “cộp” vang lên khô khan, chiếc đầu Hàn long đã ngoạm chặt thân tuệ kiếm, nàng cố hết sức mình giật lại ... vẫn không còn kịp nữa ... Hoàn Phong quái khách phá lên cười đắc ý thâm ngay sợi xích Bàn Long lẫn thanh tuệ kiếm, tay tả hắn rút thanh tuệ kiếm giắt

ngang hôn, tay hữu vũ lộng xích Bàn Long một hư chiêu ... bằng giọng nói đầy khinh miệt hét to:

- Tà ma quái đạo ! Công lực của phó giáo chủ quá tầm thường !

Nhan Như Ngọc chỉ còn tay không, nàng vận nội lực toan đẩy ra một chưởng đồng thời hét lên như hổ điên:

- Quái vật lộn hình người ! Bản cô nương sẽ giết ...

Ngay lúc đó, một bóng trắng lướt qua như bạch nhạn, Cừu Thiên Hiệp còn lơ lửng giữa không trung đã quát to như sấm nổ:

- Dừng tay lại ! Không được làm thế ... có ta đủ ứng phó với người !

Vừa hét dứt, hai chân chàng đã đáp xuống giữa trảng, cách Hoàn Phong quái khách độ sáu, bảy thước, bằng giọng nói lạnh lùng như băng hét to:

- Người điên hay sao ?

Hoàn Phong quái khách vẩy nhẹ xích Hàn Long cười hề hề bảo:

- Người đồng ý chọn một trong hai điều kiện à ?

Cừu Thiên Hiệp lửa giận bốc lên ngùn ngụt đồng dục quát to:

- Cừu mỗ không chọn gì cả, mà hiện tại muốn thử sức với quỷ phù ma chú Long Hồ sơn của người !

Hoàn Phong quái khách cười sặc sụa bằng giọng nói âm ma, đánh ác hét to:

- Hay lắm đó !

Vừa hét dứt, hấn giữ sợi xích Bàn Long thẳng như thanh bồng sắt, hấn cầm ngang lưng sợi xích múa vùn vụt tiếng kêu “leng reng” như bầy ngựa khua lạc, biến ra vô số kình phong, trông tương tự như con Bàn long múa vút giữa không trung, bằng giọng nói âm ma trầm lạnh nói tiếp:

- Cừu Thiên Hiệp ! Tứ đại thủ sơn thần không hóa phù độc chú như người tưởng đâu ! Chỉ lấy công lực mà tử đấu thôi ... nếu không tin người thử hỏi cô mỹ nhân mà xem ... Ôi ! Tội cho nàng đã nếm mùi thất ...

Chữ “bại” chưa thoát khỏi vành môi, đột nhiên một đạo kim quang rực rỡ nhắm vào thân mình hấn mà tới.

Cừu Thiên Hiệp vũ lộng “khô trúc thánh kiếm” lắc nhẹ thân mình bước đến kế bên hấn, cao giọng quát:

- Người phải chết ! Hãy coi chừng vũ khí yêu ma của người !

Hoàn Phong quái khách chưa nói hết lời, bỗng thấy gió vùn xoáy mạnh vào mình, kể nghe Cừu Thiên hiệp lên tiếng, nhanh như chớp, hấn giở ngay chiêu tả hữu ra thi

thố “Bàn long luyện xích” lay động mạnh, nhanh như tia sét ngang trời, chiếc đầu Hàn Long nhe nanh đảo một vòng nhắm ngay “khô trúc thánh kiếm” tấp một cái cực mạnh, chiêu pháp này hệt như chiêu pháp đối phó với Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc không sai một điểm.

- o O o -